

Jag har funderat väldigt mycket på livet.

Vad det innebär och omfattar.

Något direkt svar har jag aldrig kommit fram till och ibland gör det mig helt tokig.

Vem är det du ser i spegeln?

Oftast handlar det om frågor som bara jag kan svaret på. Jag måste bara våga inse sanningen men många gånger är det svårt att veta vad som är sanning eller lögn. Ibland vet jag inte ens vad jag gör på platsen jag befinner mig på. Eller jo, jag vet men jag menar att jag känner en slags tomhet. Vart skulle jag annars ta vägen? Tomheten trycker in mig i ett hörn. Tankarna flyger omkring och till slut exploderar det. Allt är borta. Jag blir kvar som ett frågetecken. Vill gråta och skrika på samma gång men det går inte för en bom hindrar mig från att kliva över en hopplös tröskel. Egentligen bör jag bara släppa på alla känslor och låta dem överta min kropp, då kommer allt kännas lite bättre. Men vi lär oss hela tiden att kontrollera våra känslor, att hålla dem i styr – inne och för oss själva. Då blir det lätt att lura sig – att känna en känsla som man egentligen inte har. Jag har nämligen fått lära mig att inte känna efter så mycket.

Vad skulle hända om vi bara släppte på våra känslor och lät dem kontrollera oss istället? Själv tror jag att alla är känslomänniskor men att vissa trycker undan sina riktiga känslor. Alla känner nog mycket mer än vad de vill medge. Kanske ska man testa att känna efter lite extra någon gång och lyssna till sitt inre? Där finns det säkert känslor som man inte ens visste fanns. Om

”

Det är lätt att tappa bort sig själv när ens riktiga känslor är undanträngda och enbart de falska syns. Men samtidigt, hur vet man vad som är sant eller falskt? Jag är nog inte ensam om att inte veta var jag har mig själv.

de tog över ens kropp skulle huden nog börja spricka upp av allt främmande. Kanske skulle man till och med få lite mer empati för sina medmänniskor? Att med ögonen se både sina egna och andras känslor. Bara för att något inte syns betyder det inte att det inte finns. Man skulle få en bättre förståelse för hur andra tänker i olika situationer och sluta ta saker för givet.

Någon sa att jag skulle fråga mig "Hur är jag?" och "Hur vill jag vara?" Jag har aldrig reflekterat över just de frågorna. Det är nog vanligare att man ställer sig frågan "Vem är jag?" Med "hur" kommer andra synvinklar och svar fram. Jag har inga svar på de

här frågeställningarna och börjar återigen fundera ännu mer.

Varför kan jag inte svara? Känner jag inte mig själv väl? Ibland kan jag tycka att det är som att mina vänner eller min familj känner mig bättre än vad jag själv gör.

När jag gör något som faller utanför mitt "vanliga" beteende kan en kompis säga "Det där är inte du, du skulle väl aldrig göra så?" och sedan vid närmare eftertanke kan jag inse att det stämmer. Men om jag inte hade fått frågan och tänkt efter hade jag säkert gjort det igen. Då hade jag låst upp en ny sida av mig själv som ingen anade fanns och jag hade kanske fått bekanta mig med en främmande känsla.

Det är lätt att tappa bort sig själv när ens riktiga känslor är undanträngda och enbart de falska syns. Men samtidigt, hur vet man vad som är sant eller falskt? Jag är nog inte ensam om att inte veta var jag har mig själv. Man låtsas vara någon annan för att passa in i olika sammanhang men egentligen har man ingen aning om någonting. Tänk om alla gick runt och låtsades vara någon man inte är. Till slut skulle man inse att man inte känner någon egentligen. Var inte rädd för att känna dina känslor för annars kommer du kanske aldrig lära känna dig själv. Försök inte dölja dem eller låtsas som att de inte finns. Har du någon gång förlorat dig själv och i dina känslor?

Josefin Viklund

Från vänster: Joel Torstensson, Patrik Pettersson, Anna Granquist,

Francine Agbodjalou, Marvil Iglesias, Catarina Zarazua Mujo.

FOTO: PER ERIKSSON

Sagan om den talande hästen

Det var en gång en man som bodde med sin fru och dotter i Dalarna. Familjen hade många djur, bland annat hästar. Efter några år bestämde de sig för att skiljas och mannen fick ta hand om dottern och hästarna. De kunde inte ta hand om alla hästar och bestämde sig för att sälja hästarna förutom en som var dotterns favorit. Detta var innan många av dagens städer var byggda och innan det fanns el. Eftersom det var kallt på vintern så högg familjen ned träd för att kunna värma sig och laga mat. Men träden låg långt bort från där pappan och dottern bodde så de använde hästen som transport. Hästen var stark och speciell. Varje gång pappan och dottern behövde hjälp visste hästen vad de behövde. Hästen hade

”

Hästen var stark och speciell. Varje gång pappan och dottern behövde hjälp visste hästen vad de behövde.

nämligen magiska krafter och kunde prata med universum.

Detta fick pappan och dottern reda på när pappan blev sjuk en gång. Han låg på sängen och hästen närmade sig fönstret till sovrummet där pappan låg. Från fönstret började hästen blåsa på pappan. När dottern kom in i rummet blev hon chockad och undrade vad hästen gjorde men hästen gick sin väg. Samma kväll blev pappan frisk och berättade för dottern att när han hade haft feber så hade han drömt att hästen hade blåst på honom. Pappan berättade även att han tyckte att hästen hade sagt något. Men eftersom pappan hade varit sjuk så tänkte han att det var bara en feberdröm och dottern skrattade åt honom.

Dagen efter gick dottern förbi stallet och skulle ge hästen mat. När hon kom

fram till hästen kände hon sig dålig och tänkte högt för sig själv, medan hon gav hästen mat, att hon också höll på att bli sjuk. Då helt plötsligt kom det ord från hästens mun.

”Ska jag blåsa på dig så att du blir frisk?”

Dottern blev så chockad att hon höll på att ramla baklänges. Hon kunde inte tro att hästen kunde prata. Efter denna dag pratade hästen ofta med pappan och dottern för att ge råd i livet och läka familjen när någon blev sjuk. Hästen blev familjens egna helare och hjälpreda. Det var pappan och dotterns käraste familjemedlem och de tog hand om hästen ordentligt. Efter några år gick pappan bort och dottern och hästen sörjde tillsammans.

150 år senare hittade en journalist

”

Dottern blev så chockad att hon höll på att ramla baklänges. Hon kunde inte tro att hästen kunde prata.

några dagböcker på en gård utanför Avesta. I dagböckerna hade dottern skrivit om sitt liv. I dotterns dagböcker skrev hon om den fantastiska hästen som hon kunde prata med. Där stod det att en gång hade hästen pratat rakt ut mot himlen under en stjärnspäckad natt. Journalisten läste vidare och hittade anteckningar från dottern om hästens magiska krafter. Dottern skrev även att det verkade som att hästen pratade med någon i himlen. Sedan ska hästen ha berättat för dottern att den hade pratat med universum. Dottern hade frågat "Vad sa universum till dig?". Hästen svarade "Universum sade att jag inte är som alla andra hästar". För det var tydligen så att hästen trodde att alla hästar kunde prata och

hela människor. Och då förstod hästen att den var unik. Journalisten kunde inte tro att en häst kunde prata och publicerade delar av dagböckerna i lokaltidningen. Många som läste tidningen började höra av sig till journalisten och berättade att även de hade hört talas om den talande och helande hästen.

Tack vare dagböckerna visade det sig att legenden om hästen var sann och att en talande häst hade bott på en gård i Dalarna. Nyheten spred sig över hela världen och på så sätt blev dalahästen känd och dalaborna byggde en trähäst till minne av talande hästen, den första restes och finns kvar i Avesta. Men idag verkar människor ha glömt bort att den första dalahästen kunde tala och hela människor.

Maryam Hassan Mohamed

Dalarna

Människorna nästan springer över torget, de har vardagen hack i häl.

Rusningstrafiken, bilmotorer som går, påverkar kropp och själ.

Varför denna stress, varför så bråttom?

Tågstationen ligger öde och grå, smutsen som legat gömd under snön hela vintern har kommit fram igen.

Vems ansvar? Inte deras i alla fall.

Huset bredvid vägen har börjat flagna, färgen nöts bort ju mer åren går. Det står tomt, öde och slött. En dörr står och slår i vinden, bilen är borta för länge sen.

Där går en person och bär på en historia, till synes vacker och rar.

Dock är stegen på den dammiga asfalten tunga.

Vinden är kall. Landskapet moloket och kargt.

Skriver brev som man lägger i en flaska, där står allt, platserna. Kastar i älven, hoppas på det bästa. Får man svar? Vems svar? Inte det man vill ha.

Stadens byggnader är nya och rena, fasaderna är polerade så att inget ska synas. Bussarna kör, försenade och bittra.

Skolan skriker, skriker så här ska det vara, inget annat, gärna mer. Man anpassar sig, trycker ihop sig i boxen av förväntningar. Utmattad och trött

lämnar skolan som en annan person. Det är inte längre du. Är kunskapen värd det?

Man försöker, lockas av butiksfönstren och reavaror. Går in och lämnar platsen med mer än vad man tänkt sig. Bär med sig det vidare i vardagen.

Stället där alla träffas, dörrar som slår, ensamma skor i hallen. Maskrosor på ången. Vi är inte som dom även om vi härstammar från dom som blev kvar. Ofrivilliga frivilliga? Solen skiner i alla fall på oss, maskrosbarns vilja. Maskrosbarns tystnad.

Dalarna.

Hanna Hindrikes